

POWER-DESIGN

En fælles historie for to elskende

- Hendes og hans historie

Birgit Lynge

2013

En fælles historie for to elskende - Hendes og hans historie

At skrive ny kærlighedshistorie

Jeg har i en årrække været single med flere tiltag til at indgå i et parforhold og med ønsket om på ny at skrive en fælles kærlighedshistorie med ham, der på alle niveauer vil ping-pongge 100% om opgaven. Og det er i sandhed en opgave, endog af de store, men også af de sjove, tror jeg.

Hver gang er mine forsøg strandet på, at den historie, min mulige elskede og jeg hver især allerede har indskrevet i vores liv, er overtegnet, som et balkort der er indskrevet med flere dansepartnere, end den afmålte dansetid kan give plads til. På den måde bliver det alt sammen urealistisk, og jeg kan ikke se nogen mening med at gå videre, end til den spæde og uvisse og forelskede begyndelse.

Aftaler, der bliver til luftkasteller, interesserer mig ikke, for man skal være både en engel og en sjæleakrobat for at kunne finde næring i eller overhovedet indstille sine talenter på at navigere efter luftkasteller.

En sjæleakrobat er jeg i sandhed, men jeg bukker under på kravet om at være en engel, for der er så lang vej for mig, hvis jeg skal udfolde engletilbøjeligheder. – Jeg kan endog tilføje: heldigvis, for jeg vil gerne mærke livet med alle mine sanser på én gang. Jeg vil leve det og opleve det og leve med og i det. På den måde kan jeg lugte, om noget er lort eller lagkage. Jeg kan smage velbehag eller gennemskue uærlighed. Jeg kan kende varm luft fra reelle mursten, bonede gulve fra lerklinede gulve. Jeg kan mærke sværdets skarpe klinge eller kærlighedens vaklende tillid. Jeg kan mærke, når mit hjerte og min Skaber vejleder og fører mig... nu og da på en meget smal og farlig sti.

Spørgsmålet er, hvordan man får plads i sin allerede eksisterende historie i et nyt forhold? Kan man overhovedet det? Skal man luge ud for at få plads? Hovsa, jeg var lige ved at skrive muge ud, og det er jo noget helt andet... eller er det?

Hvordan bliver der fysisk og psykisk plads til en partner, som også selv har et fuldt familiealbum og ditto vennefoto? En partner som måske også har et fritidsliv og et arbejdsliv, hvor de fleste aftaler, som jeg som mulig partner måtte ønske at gøre med ham, må flettes ind i og føjes til de allerede eksisterende og allerhøjest prioriterede arbejdsaftaler? – Det opleves under alle omstændigheder som at være tredje hjul til en gig, og hvordan er det nu lige, at man kører på det hjul og med den vogn? Det har jeg heldigvis glemt, for det er længe siden, jeg var teenager for første gang. Jeg er det faktisk for anden gang i mit liv – sådan kan det føles at være 60+.

Elskov som eneste mødested

Så længe vi som elskende endnu er afventende, ikke kan sige frit frem og ikke kan finde plads hos ham eller hende 'some where UNDER the rainbow', så står spørgsmålet tilbage at besvare: Er det muligt at skrive en fælles historie for to elskende ved udelukkende at mødes omkring elskov?

Ups! Det er lige på og ærligt. - Stop din læsning her, hvis du ikke kan tåle mosten.

Jeg ser to muligheder som svar på spørgsmålet:

1. Vi dyrker tantra og mødes 1 gang om ugen om dette elskovs-udviklings-projekt, hvis den geografiske afstand gør det muligt.

2. Vi forbliver hinandens elskende uden nogen anden historie, end den der kan skrives omkring vores elskovsmøder i dit eller mit hjem – eller på et tredje sted valgt som en elskovsrede.

Nummer 2 løsningsforslag tror jeg ikke på som holdbar i længden, for den rummer ikke plads til *udvikling*. Den forbliver i en stagnation, i en tilsidesættelse af kærligheden, hvilket intet menneske ønsker eller kan være tjent med. Og hvorfor? Fordi så bliver kærligheden parkeret i en slags underholdning, hvormed vi slår både tiden, os selv og hinanden ihjel, mens seksualiteten såmænd godt kan holdes i live på vågeblus. – Altså oplever man sig som levende, for der er ild og endnu "gang i den".

Hvad med den sjælelige udvikling?

Jeg tror, der for elskende også skal andre oplevelser til for at skrive fælles historie. Det gælder såmænd i venskaber og i kærlighedsforhold. Ja i alle slags forhold. Vi skal ud over de grænser, som er sat af egoet, af hjemmet og hjemlandet. Vi skal hjælpe hinanden ud over de områder, hvor vi føler os hjemme og kendte med det, som sker og kan ske. Vi skal i tryghed åbne vore sjæle både for hinanden og for "det nye". Vi skal være en slags eventyrrejsende for at føje historisk gods til kærligheden. Og af dette gods kan vi med tiden bygge en form for fælles hus, når først den fælles grund er erkendt som netop fælles og solid. Materialet her må nødvendigvis være noget fra dig og noget fra mig. Noget der med tiden bliver "dit & mit", skabt i fællesskab og i kærlighed.

Det fælles grundlag

For at finde fælles grund ser vi indledningsvis på partnerens familie og dennes ophav. Vi ser på etik og normer, på slægtsfællesskab i det psykiske og i det åndelige. Hvorfor gjorde hans far sådan og hans mor sådan, og hvad gjorde hans søskende og med hvilket formål.

Også fælles interesser er vigtige samt en samhørighed mellem det, der nærer os i en hverdag. Maden, skønheden, kulturen, naturen, avisen, biografen, koncerterne, kropslig og åndelig træning så som dans og meditation.

Og endelig, men måske vigtigst af alt i etablering af et partnerskab i en sen eller moden alder: hvordan er partnerens forhold til egne og til mine børn?

Jo, opgaven bliver større at overkomme og bestå eksamen i, jo ældre vi bliver.

Det er også af stor betydning, om partneren har fået ryddet op i sin fortid, så fejltrin ikke gentages, og så angst for kærligheden ikke lukker for ny ind- og udstrømning, nyt flow. En sådan oprydning er krævende på vilje, på tid og på penge. For sjældent kan man se egne spøgelse og trolde. Man må have professionel hjælp, især hvis man har passeret Den gyldne bro – midtvejs i livet. Herefter er vaner og normer groet fast, og man skal til roden for at luge ud og gøre jorden ren til nye planter.

Dernæst kræves et bjerg af mod og et andet bjerg af vilje til at åbne for skeletterne i skabene. Man skal have opdaget, hvor uhensigtsmæssigt det er at huse dem fortsat. Man skal have opdaget, hvor megen energi man bruger til at være Pinnocchio-styret af dem.

Kærligheden

Og så må kærligheden være så stor, at der heri er drivkraft til at overkomme "det uoverkommelige". Men kærligheden springer ikke bare ud af det himmelblå. Det er en energi, der skal passes og plejes, som en urtehave. Og kun hvis den bliver det, kan den vokse...

Kærlighed er også en pligt – dette at arbejde med kærligheden, pleje og passe og nære den. Kærlighed behøver gensidighed i stilhed, i ord og i handling. Den behøver vores indsats for at holde en ren tone, en samklang sammenlignelig med en af flyglets toner, hvor flere strenge stemmes ind i én klang.

Når bevidstheden om henholdsvis sin egen mors og fars habitus, mønstre og normer, står klart, så er der mulighed for at gøre sine helt egne til- og fravalg fra eget hjerte og i kærlighed.

Når hjertet er begyndt at rumme den elskede – ikke kun når hun eller han er til stede, men også i et fysisk fravær – ja så vil ens egne frie valg, gjort ud fra hjertet, inkludere partnerens bedste. Være til kærlighedens bedste.

Fra picnic til ferie

I mine forsøg på at indgå nye partnerskaber er jeg ofte kommet dertil, at jeg tænker: "Nu vokser byggegrunden. Der føjer sig centimeter og meter til". Jeg begynder da at tro på, at den fælles grund står der, og jeg mærker en kalden på andet og *mere* end "weekend-picnic med kys og kærtegn".

Dette *mere* vil for de fleste begynde med idéen og ønsket: Skal vi ikke prøve at holde en lille ferie sammen?

Hvis den elskede er nået til samme behov for *udvikling* i forholdet, så vil man i fællesskab begynde at planlægge ud fra "dine-og-mine-ønsker".

Kufferten kan pakkes. Måske også bilen. GPSen kan sættes på adressen "ud i det blå på må og få".

Nu skal de kendte grænser gennembrydes. Nu skal der leges sammen både for sjov og for alvor. Der vil blive grint og leet og grædt, så tårerne triller, og vi trimler omkuld i hinanden.

Hvis den fælles skaberkraft udmønter sig i en fælles ferie med latter, leg, inderlighed, spændingsudløsning, tilfældighedernes tilfældigheder, ja at det bliver en rig og uforglemmelig ferie med byggemateriale til et muligt "fælles hus", så er I på kærlighedens rette vej.

– Hvis ikke, er det nok her, I skal skilles og give slip på troen og håbet, mens kærligheden fortsat vil leve. Men går det godt, så vil I få endnu større længsel efter at bygge endnu mere sammen. I vil være klar til endnu et udviklingsmæssigt skridt i retning af et JA til hinanden. I vil længes efter flere opdagelsesrejser sammen både i hverdagens mini-verden og ude i den ydre store maxi-verden.

Tør jeg?

Jeg er så lykkelig at være beriget med et sind, der altid har mod og vilje og lyst til kærligheden.

Jeg er så rig på oplevet og levet kærlighed, at jeg kender og genkender det lys og den følelse og puls, som får mig til at stoppe op og imødekomme kærligheden fra "min elskede". Derfor er det for mig aldrig et spørgsmål, om jeg tør kærligheden og den elskede, for jeg går efter kærligheden – lader mig føre af den og ind i den.

Men min kraftfuldhed har skræmt mangen en mulig partner væk, endog med ordene: "Du er for stærk en kvinde".

Hej – en stærk kvinde behøver blot en mand, der nyder (godt af) hendes kvindelige styrke, tør gå med, fordi han har sig selv og sin eventyrlyst i behold. En mand der med alle sanser vil samhørigheden for i øjeblikket efter at skilles og stå alene... indtil hun eller han igen kalder i kærlighedens navn og til kærlighedens favntag og symfoniske samklang. Stedet hvor enhver disharmoni bliver harmonisk og klangfuld.

Vi har kun livet at miste, og i en moden alder er livet ikke så langt, som det var engang.

Jeg vælger derfor at følge det 'mot', som min datter allerede i 4-5-års alderen stod fast på: PRØV! – lød det og lyder vist stadig.

Intet skridt kan dog undlades, hvis man skal komme godt ind i fællesskabets nye havn. Ethvert skridt må man nødvendigvis gå, og stafetten må bæres på skift af de to elskende, for ellers bliver det til et én-mandsløb m/k, og så er vi hver især, hvor vi begyndte... måske lidt klogere på og selv og livet – på kærlighedslivet.

En øvelse til at komme til næste skridt på din vej:

Fokuser dit ego og vær tro mod dig selv.

Saml dig i dig selv og dit hjerte med hvilested i "livet-for-undere" (underlivet).

Lad kærligheden herfra overstrømme din elskede via hjertet og ånden.

...Du får så meget igen, som du aldrig i livet havde drømt om.